

[K. B. Andersen.]

Vi må være med i denne udvikling, fordi den i sig selv er værdifuld, og fordi den giver bedre forudsætninger for at komme videre frem med de praktiske samarbejdsopgaver, som vi i øvrigt har i de ni lande.

I denne sammenhæng kan jeg ikke lade være at bemærke, at jeg synes, at det var værdifuldt at mødes i EF-kredsen på den måde, som det skete ved topmødet i København i december. Senere er dette møde blevet stillet noget i skygge af de begivenheder, der indtraf, men det lykkedes bl. a. på dette møde at opstille et energiprogram, et energiprogram på et område, hvor det ikke ville være muligt at løse problemerne nationalt, men hvor vi netop må arbejde regionalt. Dette program kan stadig være rettesnor.

Jeg ved godt, at EF-modstandere triumferende kan sige: ja men hvor meget kom der ud af det program i hvert tilfælde indtil i dag? Jeg kan se, hr. Knud Jespersen nikker, men vent nu lige lidt, om lidt skal hr. Knud Jespersen til at ryste på hovedet. EF-modstanderne siger dette så triumferende: ja men hvorfor kom der ikke mere ud af det? Det gjorde der ikke, fordi samarbejdet ikke var tættere, end det var, og det er jo ikke ligefrem det, EF-modstanderne ønsker. Grunden til, at vi ikke er kommet længere, er, at samarbejdet ikke er endnu tættere, end det er blevet op til denne dag.

Vi vil også gerne fra socialdemokratisk side, og jeg tror alle her i denne sal, videreføre den naturlige kontakt med de nordiske lande, som den bl. a. kommer til udtryk gennem Nordisk Råd. Jeg siger netop „naturlige“. Det er jo ikke et emne, der er til debat. Den kontakt er der, og den har ikke lidt skade ved vort medlemskab af EF. Jeg er glad for, at ministeren fremdrog statsminister Brattelis ord. Jeg er helt enig.

Vi anser fra socialdemokratisk side ikke den atlantiske alliance som et mål i sig selv, men vi betragter det ligeberettigede samarbejde inden for alliancen som det realistiske grundlag for vor sikkerheds- og afspændingspolitik. Det er jo ikke nogen evig løsning. Det er det, jeg mener med, at vi ikke betragter det som et mål i sig selv. Hvad ved vi om, hvad der sker i år 2000 eller 2025 eller hvornår? Men i dag er der intet troværdigt alternativ.

Når vi taler om ligeberettiget — jeg

kunne også bruge det udtryk, som en af mine kolleger har brugt i Aktuelt i dag: „jævnbyrdig“ — så tænker vi på forholdet mellem Europa og USA. Vi tænker på, at der dér ikke skal skabes et modsætningsforhold, en konfrontation. Vi skal have et godt forhold til USA, men også inden for NATO skal det være sådan, at der ikke er blokke. De 8 EF-lande, der er medlemmer af NATO, skal ikke udgøre en blok, og jeg håber, at den deklaration, der er under udarbejdelse, kan udarbejdes i en sådan form, at den tager hensyn til Norges og Canadas interesser.

De røster, der taler for en opløsning af NATO og dermed for ensidig vestlig svækkelse, skylder stadig svar på to spørgsmål: hvordan finder vi et andet grundlag for vor sikkerhedspolitik, så længe vi må basere det på militære midler, og hvordan kommer vi videre med afspændingspolitikken, hvis vi ikke føler, vi har ryggen dækket?

Endelig vil socialdemokratiet fortsætte og udbygge samarbejdet med den tredje verden med henblik på at bidrage til en bedre international balance. Vi står, som ministeren sagde, i en ny situation. Der er ikke bare tale om spænding mellem nord og syd, der er ikke bare tale om spænding mellem industrilande og udviklingslande, vi står over for en ny international økonomisk balance. De ikke-industrialiserede lande med store udviklingsbehov har pludselig fået nye økonomiske muligheder ved i øvrigt at lære af Vesten, hvordan man bruger sine råstoffer. Det kan jeg ikke blive forarget over. Vi må være interesseret i økonomisk og teknisk samarbejde med disse lande, og de må være interesseret i samarbejde med os, og de industrialiserede lande må vedstå deres ansvar og bære deres del af ansvaret for de fattige udviklingslandes problemer.

Ministeren talte i denne sammenhæng om noget med kommercialisering, som jeg blev lidt bekymret over. Formålet må være at støtte u-landenes egne udviklingsbestræbelser, støtte alle tendenser, der tilstræber større social, politisk, økonomisk og kulturel frihed og uafhængighed — for nu at bruge en god formulering fra mit partis kongresprogram.

Det var de bemærkninger, som den begrænsede taletid giver mulighed for at fremsætte. For at tinget kan få lejlighed til at udtrykke